

ikke, hvad det var, han tilsigtede med sine Bemærkninger. Han sagde nemlig ikke, om noget af disse Tal var galt; han lod blot skinne igennem, at de var gale. Lad os faa at vide, hvor mange Cigarer der ligger. Jeg ved det temmelig nøjagtigt, Ministeren kan være ganske rolig; men Ministeren maa jo vide det, og navnlig naar han forsøger at spille overlegen, er det hans Pligt at sige, hvad der ligger ude i Frihavnen, og hvor mange der er Fare for, at der vil komme ind til Byen og ud i Handelen i Kraft af denne Undtagelsesbestemmelse i Lovforslagets § 1.

Den højtærede Minister vendte sig imod en Bemærkning, jeg havde gjort om, at der her var Tale om en Straf til Arbejderne, og dette klarede han forholdsvis godt, for han sagde: Det er ingen Straf, for der forlanges ikke noget af dem. Hvis de ikke vil, bliver der intet af det. Men hvad er da Hensigten med Lovforslaget? Jeg hørte den ærede Ordfører for Venstre tale om, at han haabede, Løven vilde virke efter sin Hensigt, saaledes at Arbejdstiden vilde blive forlænget og Lønnen nedsat. Det, der er Meningen fra Forslagsstillernes Side, er vel, at denne Hensigt skal naas; men det er selvfølgelig rigtigt, at man her vil give en Adgang til at afgøre, om man vil indgaa paa disse Vilkaar eller ikke. Herom har jeg jo før sagt, at det er der ikke nogen Grund til at vente, at man vil. Jeg forstaaer ogsaa meget vel, hvad Tanken er med denne Opstilling, med dette Valg, som Arbejderne selv skal træffe. Det er at faa den Mulighed for Venstre at kunne gaa ud i Landet og sige: Det er altsaa disse Skomagere, disse Arbejdere, der ikke vilde have Kriseværn for Skotøjsindustrien; nu faar de ligge, som de selv har redet. Formodentlig venter man, at det vil være en behagelig Stilling at komme i for Regeringen og Regeringspartiet. De forregner sig dog ganske sikkert. Den Del af Befolkningen, der duer noget, vil meget hurtigt opdage og forstaa, at det vilde være ganske urimeligt, om Skomagere var gaaet ind paa at lade deres Løn formindske af Hensyn til det bluff, man i øvrigt tilbød dem.

Jeg havde ligesom tidligere gjort en Bemærkning om, at Ministeren ønskede, at Arbejderne skulde arbejde for den Løn, de kunde opnaa, og den højtærede Indenrigsminister var saa elskværdig at tale om, at

det var galt, at jeg var kommet paa den gale Side af det faktiske Forhold ved Om-talen af dette; derefter gik Ministeren i Lag med at sige, hvad han havde sagt, og bekræftede derved ganske, hvad jeg har sagt i Dag. Der er ingen Uoverensstemmelse imellem os. Ministeren ønsker, at naar der tilvejebringes Arbejde selv til Priser, der er nedsat, har Arbejderne at tage dette Arbejde, naar der er gjort visse Foranstaltninger for at faa dette Arbejde i Gang (*Indenrigsministeren* [Kragh]): Ja, hvis de er arbejdsløse i Forvejen!). Ja, selvfølgelig, ellers kan der jo ikke være Tale derom; de, der i Forvejen har Arbejde, behøver jo ikke andet Arbejde end det, de har; den Oplysning var ganske overflødig. Derefter talte Ministeren om andre Arbejdere, der dog havde vist Villighed, og han gentog nu, hvad jeg har fortalt for et Par Maaneder siden her i Tinget, at en Række Arbejdere ved Skibsværfter har set fornuftigt paa Tingene og har forhandlet med deres Arbejdsgivere om, paa hvilken Maade der kunde indføres Ændringer i bestaaende Overenskomstforhold for derved at medvirke til at skaffe Arbejde til Landet. Jeg har netop for et Par Maaneder siden fremhævet, baade at Skibsværftsarbejdere og forskellige andre Arbejdere har gjort noget saadant. Nu var den højtærede Minister saa elskværdig ogsaa at nævne Keramikkerne. For 2 Maaneder siden blev de brugt paa en ganske anden Maade, da blev de brugt til et Angreb paa os; nu er de pludselig blevet anvendelige som Angrebsmiddel fra Ministerens Side imod os i en helt anden Forbindelse og en helt anden Retning. Det er dejligt at have saadanne Egenskaber at kunne endevende Tingene og staa paa Hovedet, uden at man selv mærker det.

Ministeren talte videre om, at det var nødvendigt at gaa til Indskrænkninger, eller at det var nødvendigt at udnytte Bedrifterne og udnytte Materiellet bedre, forstod jeg. Dette er vist fuldkommen rigtigt. Det er i høj Grad ønskeligt, om industrielle Bedrifter udnyttede deres Materiel godt og forsvarligt; men det behøver jo ikke at være paa den Maade, at et Hold Arbejdere skal arbejde 9, 10, 12 Timer, det kunde jo ogsaa være paa den Maade, som der nylig ved voldgiftsmæssig Afgørelse er givet Regler for, at man indrettede To-